

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra

Srijeda, 8. studenoga 2023 r.

[Multimedia]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 25. Madeleine Delbrêl. Radost vjere među nevjernicima

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Među mnogim svjedocima strasti prema naviještanju evanđelja, tim oduševljenim vjerovjesnicima, danas predstavljam lik Francuskinje iz dvadesetog stoljeća, časne službenice Božje Madeleine Delbrêl. Rođena 1904. i umrla 1964., bila je socijalna radnica, spisateljica i mističarka te je više od trideset godina živjela u siromašnoj i radničkoj periferiji Pariza. Očarana susretom s Gospodinom, napisala je: „Jednom kad smo upoznali Božju riječ, nemamo je pravo ne primiti; jednom primljenu, nemamo pravo ne dopustiti da se uosobi u nama; jednom uosobljenu u nama nemamo je pravo zadržati za sebe: od tog trenutka pripadamo onima koji je čekaju“ (*La santità della gente comune* [Svetost običnih ljudi], Milano, 2020., 71). Baš je lijepo to što je napisala...

Nakon mladosti proživljene u agnosticizmu – nije vjerovala ni u što – Madeleine je negdje u dvadesetoj godini života susrela Gospodina, zadivljena svjedočanstvom nekih prijatelja vjernika. Zatim kreće tražiti Boga, dajući glas dubokoj žeđi koju je osjećala u sebi, i dolazi do spoznaje da je ta „praznina koja je izvikivala njezinu tjeskobu u njoj“ bio Bog koji ju je tražio (*Abbagliata da Dio. Corrispondenza 1910-1941* [Zaslijepljena Bogom. Korespondencija 1910.-1941.], Milano, 2007.,

96). Radost vjere vodi je do toga da je u njoj sazio izbor života potpuno darovana Bogu, u srcu Crkve i u srcu svijeta, jednostavno dijeleći u bratstvu život „ljudi s ulice“. Ovako se pjesnički obraćala Isusu: „Da bismo bili s tobom na tvome putu, trebamo ići, čak i kad nas lijenost moli da ostanemo. Ti si nas izabrao da budemo u čudnoj ravnoteži, ravnoteži koja se može uspostaviti i održati samo u pokretu, samo u poletu. To je pomalo poput bicikla, koji ne može stajati uspravno ako se ne pedali [...] Možemo ostati uspravni samo napredujući, krećući se, u ljubavi“. To je ono što ona naziva „duhovnošću bicikla“ (*Umorismo nell'Amore. Meditazioni e poesie [Humor u ljubavi. Meditacije i pjesme]*, Milano, 2011., 56). Samo u kretanju, u hodu, možemo živjeti u ravnoteži vjere, što je zapravo neka neravnoteža, ali to je kao kod bicikla. Ako staneš, padaš.

Madeleine je imala srce koje je neprestano bilo u izlasku, vapaj siromaha je doživljavala kao izazov na koji mora odgovoriti. Osjećala je da živi Bog iz Evanđelja treba gorjeti u nama sve dok njegovo ime ne pronesemo onima koji ga još nisu pronašli. U tom duhu, okrenuta prema nemirima svijeta i vapaju siromaha, Madeleine se osjeća pozvanom „živjeti Isusovu ljubav u punini i doslovce, od ulja milosrdnog Samarijanca do octa Kalvarije, dajući mu tako ljubav za ljubav [...] da se, ljubeći ga bespridržno i dopuštajući da budemo ljubljeni do kraja, dvije velike zapovijedi ljubavi uosobe u nama i ne čine ništa drugo doli jednu jedinu“ (*La vocation de la charité*, 1, *Œuvres complètes* XIII, Bruyères-le-Châtel, 138-139).

Konačno, Madeleine nas uči još nešto: da evangelizirajući, mi bivamo evangelizirani. Stoga je rekla, i u tim se njezinim riječima čuje odjek riječi svetog Pavla: „Jao meni ako evangeliziranje ne evangelizira mene!“. Evangeliziranjem evangeliziraš samog sebe, i to je lijepo učenje.

Promatrajući tu svjedokinju evanđelja, i mi učimo da je u svakoj osobnoj ili društvenoj situaciji i okolnostima našeg života prisutan Gospodin i poziva nas da živimo u svom vremenu, da dijelimo živote drugih, združujući se s radostima i tugama svijeta. Uči nas, napose, da nam čak i sekularizirana sredina pomaže u obraćenju, jer kontakti s nevjernicima potiču vjernika da neprestano preispituje svoj način vjerovanja i ponovno otkriva vjeru u njezinoj suštini (usp. *Noi delle strade [Mi s ulice]*, Milano 1988, 268 sl.).

Neka nas Madeleine Delbrêl nauči živjeti tu vjeru – nazovimo je tako – „u pokretu“, tu vjeru koja svaki čin vjere pretvara u čin ljubavi i navještaj evanđelja. Hvala!

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

Mislimo i molimo za narode koji trpe rat. Ne zaboravimo mučeničku Ukrajinu i mislimo na palestinski i izraelski narod: neka nam Gospodin donese pravedan mir. Mnogo se trpi: trpe djeca, trpe bolesni, starije osobe i mnogi umiru. Rat je uvijek poraz: ne zaboravimo. Uvijek je poraz.

[...] Sutra ćemo slaviti liturgijski blagdan posvećenja bazilike Svetog Ivana Lateranskog: to je rimska katedrala, papina stolica kao rimskog biskupa. Neka ta proslava u svima pobudi želju da postanu živo kamenje u službi Gospodinu.